

СВЕТ ОКО ТЕБЕ

Ако ти се икада догодило да си посумњао
да све ово око тебе, што видиш и осећаш,
живи,
дише,
пуже,
гамиже,
расте ...
умире и привидно нестаје
(када за то дође време),
да нема свог Творца
(не усуђујем се да му изговорим име),
да се све збило
само од себе,
или *грешком* –
задржи поглед на првом што уочиш.

Не мора то да буде човек,
не мора ни човеководица ...
Немој своју сенку која те прати у стопу,
немој ни лик свој на површини воде ...
Заборави, јер човек је,
од оног дана када је батином

убио себи ближњег човека –
када је голуждравом птићу откинуо главу
и испио кап крви да би се заситио,
отада је своју судбину узео у окрвављене руке –
отада плаћа високу цену
за грешке које је починио.
Зато не мораш човека,
не мораш своје стопе на стази
која те води у нигдину ...
Погледај лептира на цвету,
загледај се у делић
два пара његових крилаца –
у шаре и склад боја,
у лепоту над лепотама ...
Па ако не останеш затечен и збуњен,
Ти, тек онда,
гласније што можеш:
порекни Творца.
А, зашто би лептира?
Можда ти је ближа на листу гусеница –
тек ружан стадијум из кога ће лепота лептира.
Погледај тек то чудо са шест очију,
три пара јаких,
грудних,
и пет, кратких, трбушних ногу,
којима се гусеница креће у потрази за храном –
како би запослила усни прибор
који оставља пустош за собом.

Претворивши се у ларву,
испуштајући кроз свилене жлезде
нит којом ће се обмотати као мумија –
да би се скривена, у мраку,
као чаробњак над чаробњацима,
претворила из ругобе
у красоту.
Ако ти се, ипак,
догоди да посумњаш
да постоји
Творац
који је све око тебе –
не мораш увек
погледом у човека.
Одговор лежи
у гусеници,
у лептиру,
у птици под облаком,
у мекушцу под водама океана ...
у трунчици ђубрета –
можеш га и у црном испод нокта
(када га ставиш под стакленце
микроскопа) ...

Охрабри се и погледај:
угледаћеш *једноћелијски свет*
микроорганизама ...
па ако ти,
ни то није ваљан доказ –
онда ...

НОЋНА ПОСЕТА

Иако су ме,
Још од *малих ногу*
(бака, пореклом Швабица,
и мајка школована у Греноблу),
учили да све мора да буде *фино*,
по *бонтону*;
да према дамама будем
каваљер и центлмен,
само сам се једном
(ако своје брљотине нисам заборавио)
понео као српска свиња
(а, чија бих и могао да будем?
када сам из овог блаштишта).

Било је то лани
у једној од болница Клиничког центра,
када ме, око поноћи,
посетила дама са косом
(алатком за кошење),
огрнута белим плаштом.
И, тако одевена,

засела ми на крај болесничке постеље,
не питајући да ли је слободно –
да ли дозвољавам.

Дошла је,
и понудила,
незвана гошћа,
Узбудљиво путовање у непознато
(током кога неће изостати ништа,
па ни узбудљиво љуљушкање
у паклу или рају – свеједно)
између женских ногу ...

Понео сам се као никад,
како би то рекли наши клинци:
Лако је одјебао...
Окрнуо сам се на другу страну и ...

Ујутру,
на изненађење дежурног лекара,
и сестре коју је и ноћас
дрндао
(на хладном,
на плеханом столу за превијање)
лекар, стажиста –
(дрндао тек да их не превари сан,
јер су морали будни
да бдију над бонима)
устанем из постеље и затражим отпусну листу –